

บทที่ 2

วรรณคดีที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาค้นคว้าวรรณคดีที่เกี่ยวข้อง โดยแบ่งเป็น 3 หัวข้อคือ

1. ประวัติการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาในประเทศไทย
2. สภาพการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาในประเทศไทย
 - 2.1 ความต้องการแรงงาน
 - 2.2 ทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐบาล
 - 2.3 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
 - 2.4 สถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.)
 - 2.5 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
 - 2.6 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
 - 2.7 คุณภาพของนักเรียนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
3. การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา

1. ประวัติการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาในประเทศไทย

เมื่อพิจารณาว่า การศึกษาเอกชนเป็นกิจกรรมที่บุคคลหรือเอกชนหรือคณะบุคคลดำเนินการจัดให้มีการเรียนการสอนแก่นักเรียนทุกชั้นด้วยกันเจ็ดคนขึ้นไปตามพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 และฉบับอื่น ๆ ทุกฉบับ ยกเว้นฉบับแรก (พ.ศ. 2461) ซึ่งมีได้กำหนดจำนวนนักเรียนเอาไว้ (บุญรอด บุญศรีสมฤทธิ์ 2525 : 4) เราอาจอนุมานได้ว่า การจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของไทยนั้นปรากฏตามหลักฐานว่ามีมาตั้งแต่สมัยสุโขทัย (พ.ศ. 1800-1893) ในการศึกษาวิชาชั้นนั้น เนื่องจากการประกอบอาชีพของคนไทยในอดีต

ส่วนมากเป็นวิชาช่างฝีมือประเภทต่าง ๆ เช่น ช่างถม ช่างทอง ช่างแกะ ช่างปั้น ฯลฯ และวิชาชีพอื่น ๆ ซึ่งมักจะทำกันเฉพาะท้องถิ่นแต่ละแห่งไป ดังนั้นการศึกษาวิชาชีพจึงมีการเรียนรู้จากครอบครัวและท้องถิ่นของคนสืบตระกูลกันต่อ ๆ มา พ่อแม่มีความรู้อะไรก็สอนลูกหลานให้ปฏิบัติไปตามที่ตนดำเนินอาชีพอยู่ โดยเริ่มฝึกจากสิ่งที่เรียนรู้และปฏิบัติได้ง่าย ๆ ก่อนตามลำดับ สำหรับบุตรหลานของคนธรรมดาสามัญที่ต้องการมีวิชาชีพติดตัวก็ต้องไปขอศึกษาจากครอบครัวในหมู่บ้านของผู้นำในวิชาแขนงนั้น ๆ โดยเข้าไปพำนักอาศัย รับใช้การงานแล้วค่อยฝึกวิชาชีพเท่าที่จะมีโอกาส จนกระทั่งมีความรู้ความสามารถที่จะประกอบอาชีพได้ด้วยตนเอง (ศศิธร สิ่งหละชาติ 2522 : 12-13) หรืออาชีพบางอย่างที่ต้องใช้ความรู้ความสามารถเป็นพิเศษ เช่น วิชาช่าง ศิลปกรรมก็จะเรียนได้จากวัดที่พระสงฆ์มีความรู้ดีกว่า (กองบรรณาธิการคุรุปริทัศน์ : 25)

ในสมัยกรุงศรีอยุธยา (พ.ศ. 1893-2310) การศึกษาค้นคว้าชีวิตศึกษาก็เป็นไปในลักษณะคล้ายคลึงกับสมัยสุโขทัยคือ เป็นการฝึกหัดและถ่ายทอดอาชีพประจำครอบครัวในแต่ละบ้านหรือหมู่บ้าน เรียนวิชาช่างหรือศิลปจากวัด และเป็นที่น่าสนใจอีกประการหนึ่งว่า ในสมัยนี้ไทยเรามีการค้าติดต่อค้าขายกับต่างประเทศมากและคงได้ศึกษางานช่างโดยเฉพาะการก่อสร้างและการผลิตอาวุธสงครามจากต่างประเทศจนสามารถผลิตอาวุธสงครามที่มีคุณภาพได้ (กองบรรณาธิการคุรุปริทัศน์ 2525 : 27) แต่ไม่ปรากฏหลักฐานเป็นที่แน่ชัดว่า โรงเรียนที่จัดตั้งโดยคณะมิชชันนารี เพื่อเผยแพร่คริสต์ศาสนาในหมู่คนไทย ในสมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช (พ.ศ. 2199-2231) เช่น โรงเรียนสามเณร โรงเรียนศรีอยุธยา โรงเรียนมหาพราหมณ์ ฯลฯ นี้มีการสอนวิชาช่าง นอกเหนือไปจากการสอนภาษาไทย ภาษาต่างประเทศ วัฒนธรรมต่างชาติและวิทยาการต่าง ๆ (ศศิธร สิ่งหละชาติ 2522 : 44 และกองบรรณาธิการคุรุปริทัศน์ 2525 : 26) จนกระทั่งถึง พ.ศ. 2371 ในสมัยของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2367- พ.ศ. 2394) คณะมิชชันนารีอเมริกันก็ได้เข้ามาเผยแพร่คริสต์ศาสนาในประเทศไทยเป็นครั้งแรก ได้มีการสอนวิชาช่างด้วย เช่น การพิมพ์ การช่างต่อเรือ เป็นต้น (ทศ ไชยเดช 2513 : 7) จนถึง

รัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2394-2411) นาง เอส จี แมคฟาร์แลนด์ (Mrs. S. G. Mc Farland) ได้จัดตั้งโรงเรียนอรัญประคิษฐ์ที่จังหวัดเพชรบุรี เมื่อ พ.ศ. 2408 โดยได้รับความร่วมมือจากเจ้าพระยาภาณุวงศ์มหาโกษาธิบดี เปิดสอนเกี่ยวกับการตัดเย็บเสื้อผ้าหรือวิชาการสตรี นับว่าเป็นโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาแห่งแรกที่ตั้งโดยชาวต่างชาติ ต่อมาในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2411-2453) มีการปฏิรูปการศึกษาเป็นครั้งใหญ่โดยรัฐได้เข้ามารับภาระจัดการศึกษาโดยตรง มีหลักฐานว่าเอกชนยังคงเปิดสอนวิชาอาชีวศึกษาสำหรับสตรี ในโรงเรียนกุลสตรีวังหลัง ซึ่งเปิดดำเนินการในวันที่ 13 พฤษภาคม พ.ศ. 2417 โดยคณะมิชชันนารีอเมริกัน ชื่อ หมอเฮาส์และภริยา ซึ่งต่อมาเป็นโรงเรียนวัฒนาวิทยาลัย (ศศิธร สิงหละชาติ 2522 : 47)

เมื่อพระบาทสมเด็จพระจุลจอมเกล้าเจ้าอยู่หัว โปรดให้จัดตั้งโรงเรียนหลวงขึ้นในปี พ.ศ. 2414 แล้วรัฐก็ได้ขยายการศึกษาเพิ่มมากขึ้น จนปรากฏว่ามีโรงเรียนทั้งสิ้น 30 โรงเรียน ในปี พ.ศ. 2428 จึงโปรดเกล้าฯ ให้จัดตั้งหน่วยงานที่รับผิดชอบในการจัดการศึกษาโดยตรง มีฐานะเป็นกรม เรียกว่า กรมศึกษาธิการขึ้นในปี พ.ศ. 2430 (กองบรรณาธิการคุรุปริทัศน์ 2525 : 34) และสถาปนาขึ้นเป็นกระทรวง ในปี พ.ศ. 2435 แต่มีบทบาทเพียงจัดการศึกษาในโรงเรียนรัฐบาลเท่านั้น จนถึง พ.ศ. 2448 กระทรวงศึกษาธิการจึงเริ่มมีบทบาทในการดูแลโรงเรียนเอกชน แต่ก็เป็นอย่างหละหลวมมากจึงทำให้โรงเรียนเอกชนที่จัดตั้งและดำเนินการโดยคนไทยและคนต่างกั้ว เช่น โรงเรียนเอกชนที่เปิดสอนภาษาจีน (พอกุ สุวรรณัทธ 2525 : 44) เปิดแพร่หลายมีจำนวนมากขึ้นเป็นลำดับพบว่าในปี พ.ศ. 2456 มีจำนวนโรงเรียนเอกชน 141 โรงเรียน และมากขึ้นจนถึง 551 โรงเรียน ในปี พ.ศ. 2460 (ชนิครักษ์พลเมือง 2525 : 32) จนเป็นเหตุให้รัฐบาลในรัชสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว (พ.ศ. 2453-2468) ตราพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ เมื่อวันที่ 5 มิถุนายน พ.ศ. 2461 เพื่อควบคุมในด้านคุณภาพและมาตรฐานการศึกษาในด้านปริมาณโรงเรียนและนักเรียน ในด้านความมั่นคงแห่งชาติรวมตลอดจนถึงความ

เป็นระเบียบเรียบร้อยในการดำเนินงานโรงเรียนค่าย (มนตรี มีลำไย 2525 : 15) และมีโรงเรียนเอกชนมาจากทะเบียนอยู่ในความควบคุมและดูแลของกระทรวงศึกษาธิการ ถึง 127 โรงเรียน หลังจากนั้นมาจนถึงสมัยเปลี่ยนแปลงระบบการปกครอง พ.ศ. 2475 ซึ่งแสดงการณเกี่ยวกับนโยบายของรัฐบาล หรือแผนการศึกษาแห่งชาติ พ.ศ. 2475 หรือพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร์ ฉบับ พ.ศ. 2492 และแก้ไขเพิ่มเติม (ฉบับที่ 2) พ.ศ. 2518 ซึ่งได้ใช้บังคับเป็นเวลา 28 ปี นั้นรัฐได้ให้เงินอุดหนุนโรงเรียนเอกชนและรับรองวิทยฐานะของโรงเรียนเอกชน ทำให้กิจการโรงเรียนเอกชนแพร่หลายมากขึ้น แต่การจัดการศึกษาของเอกชนในระยะต้น ๆ เป็นการจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาสายสามัญเท่านั้น เพราะในปี พ.ศ. 2484 รัฐได้กำหนดนโยบายให้โรงเรียนเอกชนแบ่งเบาภาระจากรัฐในการจัดการมัธยมศึกษาสายสามัญ เพื่อรัฐจะได้ทุ่มเทงบประมาณในด้านการศึกษาและอาชีวศึกษาทำให้โรงเรียนเอกชนสายสามัญแพร่หลายอย่างกว้างขวาง มีโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาอยู่บางแต่สอนหลักสูตรระยะสั้น เช่น ช่างแก่นาฬิกา ช่างวิทยุโทรทัศน์ ทัศนศิลป์ ตัดเสื้อ เสริมสวย พิมพ์ดีดไทย-อังกฤษ ช่างก่อสร้าง ช่างไม้ ช่างขับรถยนต์ ช่างซ่อมเครื่องยนต์ ทัศนศิลป์ ช่างไฟฟ้า ชวนเลขและช่างพิมพ์ เป็นต้น (ศศิธร สิงหละชาติ 2525 : 50 อ้างจาก วรวิทย์ วสินสรากร ม.ป.ป. : 207) แต่โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการยังไม่ได้มีแพร่หลาย จนถึง พ.ศ. 2494 การอาชีวศึกษาได้มีการพัฒนาครั้งใหญ่ เพราะได้รับความช่วยเหลือจากประเทศสหรัฐอเมริกาและองค์การยูเนสโกทำให้ผู้ปกครองและนักเรียนสนใจเรียนด้านอาชีวศึกษามากขึ้น จึงเกิดโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา โรงเรียนแรกที่เปิดสอนอาชีวศึกษาหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ คือโรงเรียนบวรศึกษาพาณิชย์ ซึ่งได้รับอนุญาตให้เปิดสอนอาชีวศึกษาหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ เมื่อวันที่ 6 กรกฎาคม พ.ศ. 2503 (ศศิธร สิงหละชาติ 2522 : 50) และมีโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาที่เปิดสอนหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการมากขึ้นตามลำดับ โดยสอนในสาขาวิชาช่างอุตสาหกรรมและพาณิชยกรรม เป็นต้น จนในปี พ.ศ. 2526 โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาหลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ เปิดสอนถึง 5 ประเภทวิชา คือ เกษตรกรรม

คหกรรม อุตสาหกรรม พาณิชยกรรม และศิลปหัตถกรรม

โรงเรียนที่เอกชนหรือคณะบุคคลจัดตั้งขึ้นด้วยทุนทรัพย์ส่วนตัว โดยจำกัดประโยชน์ต่าง ๆ ที่จะได้รับเฉพาะหมู่คณะของตน มิได้จัดให้เป็นการทั่วไปนี้ เรียกว่าโรงเรียนสามเฒ่า มาตั้งแต่สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราชเป็นต้นมาจนถึงสมัยสมเด็จพระพุทธเจ้าหลวงแห่งกรุงรัตนโกสินทร์ ในปี พ.ศ. 2435 จึงได้เปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนเฉลยศักดิ์ และเปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนบุคคล ในปี พ.ศ. 2454 ในสมัยพระบาทสมเด็จพระมงกุฎเกล้าเจ้าอยู่หัว ครั้นถึง พ.ศ. 2461 จึงได้เปลี่ยนชื่ออีกครั้งเป็นโรงเรียนราษฎร เพราะได้มีกฤษฎาพระราชบัญญัติเกี่ยวกับการศึกษาเอกชนฉบับแรกขึ้น คือพระราชบัญญัติโรงเรียนราษฎร พ.ศ. 2461 จนถึง พ.ศ. 2525 มีกฤษฎาพระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 จึงเรียกว่าโรงเรียนเอกชน

2. สภาพการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาในประเทศไทย

2.1 ความต้องการของตลาดแรงงาน

ในช่วงของแผนพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525-2529 สำนักงานคณะกรรมการพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติได้ประมาณการความต้องการแรงงานผู้สำเร็จการศึกษาระดับมัธยมศึกษา 258,720 คน เป็นสาขาอุตสาหกรรม 122,900 คน พาณิชยกรรม 100,700 คน คหกรรมและหัตถกรรม 30,070 คน และเกษตรกรรม 5,050 คน และในช่วงของแผนเดียวกันนี้ ความต้องการผู้สำเร็จอาชีวศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค จะมีประมาณ 4,394 คน และความต้องการแรงงานในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง คาดว่าจะมีประมาณ 76,150 คน จำแนกความต้องการเป็นสาขาทางอุตสาหกรรม 37,820 คน พาณิชยกรรม 20,890 คน เกษตรกรรม 9,820 คน และคหกรรมและศิลปหัตถกรรม 7,810 คน (เจื้อจันท์ จงสถิตอยู่ และอุไรวรรณ แสงนิรันดร์ 2525 : 41, 49)

ส่วนความต้องการแรงงานไทยในต่างประเทศนั้น จากการสำรวจของสภาพัฒนาเศรษฐกิจและสังคมแห่งชาติ พบว่าแรงงานที่ออกไปทำงานต่างประเทศส่วนส่วนใหญ่เป็นแรงงานระดับฝีมือและกึ่งฝีมือ คือร้อยละ 70 ได้แก่ช่างไม้ ช่างปูน ช่างเหล็ก

ช่างเชื่อม ช่างไฟฟ้า หรือช่างฝีมืออื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องกับงานก่อสร้าง อีกร้อยละ 30 เป็นแรงงานไม่มีฝีมือ ได้แก่ กรรมกร เป็นต้น และพบว่าโดยส่วนรวมระยะ พ.ศ. 2525 - 2530 นั้นความต้องการแรงงานไทยยังคงขยายตัวอยู่เช่นเดียวโดยเฉพาะแถบตะวันออกกลางและสิงคโปร์และยังคงต้องการแรงงานสาขาการก่อสร้างเป็นหลัก แม้ว่าสิงคโปร์จะประกาศเป็นนโยบายว่าภายใน พ.ศ. 2525 ถึง 2535 จะเลิกพึ่งคนงานต่างประเทศทั้งหมด รวมทั้งแรงงานจากไทยด้วยแต่ก็มีการขยายตลาดไปยัง บรูไน และประเทศในแอฟริกาเหนือ เช่น อัลจีเรีย เป็นต้น ซึ่งก็มีคนงานไทยไปทำงานกันบ้างแล้ว ส่วนในช่วงปี พ.ศ. 2535 หรือกว่านั้น คาดว่าตลาดแรงงานยังคงเปิดอยู่แต่อาจจะเปลี่ยนจากแรงงานประเภทฝีมือในงานก่อสร้าง มาเป็นพนักงานในสาขาอื่น ๆ เพื่อดำเนินการในสถานประกอบการ และโรงงานอุตสาหกรรมต่าง ๆ และประเด็นที่เป็นปัญหาคือการแข่งขันระหว่างประเทศที่ส่งแรงงานออก ได้แก่ ปากีสถาน อินเดีย บังกลาเทศ ฟิลิปปินส์ เกาหลีและสาธารณรัฐประชาชนจีน จะมียุทธศาสตร์ทำให้อัตราค่าจ้างต่ำลง

2.2 ทิศทางการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษาของรัฐบาล

พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน พ.ศ. 2525 ได้ประกาศใช้เป็นกฎหมายเมื่อวันที่ 19 สิงหาคม 2525 เพื่อปรับปรุงบทบัญญัติให้เหมาะสมกับสภาพการณ์ มีสาระสำคัญดังนี้ โดยยกระดับมาตรฐานการศึกษาของบุคลากรในโรงเรียน รวมทั้งได้กระจายอำนาจบริหารจากส่วนกลางไปสู่ส่วนภูมิภาคให้มากขึ้น เพื่อให้งานดำเนินไปด้วยความรวดเร็ว กล่าวคือ อำนาจในการอนุญาตต่าง ๆ ในส่วนภูมิภาคเป็นของ ผู้ว่าราชการจังหวัด สำหรับส่วนกลางให้เป็นอำนาจของเลขาธิการคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ในด้านการบริหารโรงเรียนนั้น ได้กำหนดให้คณะกรรมการอำนวยการโรงเรียนบางประเภท บางระดับชั้น ให้มีหน้าที่ในการให้คำแนะนำ เป็นที่ปรึกษา เพื่อปรับปรุงกิจการของโรงเรียนให้มีความดียิ่งขึ้น และมีบทบัญญัติให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการมีอำนาจออกระเบียบและกำหนดมาตรฐานการศึกษาของโรงเรียนได้ด้วย รวมทั้งผู้รับใบอนุญาตหรือผู้จัดการที่ได้รับมอบหมาย มีอำนาจลงโทษครูได้ ส่วนในด้านกองทุนสงเคราะห์ ได้ขยายให้สวัสดิการมากกว่าเดิมคือเดิมเพียงจ่ายค่า

คำรักษาพยาบาลให้ครู ครูสมรส บุตรีศึกษา เฉพาะประเภทคนไข้ใน ได้ขยายออกไป
ถึงบิดามารดาของครูและประเภทคนไข้นอกด้วย ครูที่ทำงานเกิน 5 ปีเมื่อออกจะ
จะได้รับเงินทุนเลี้ยงชีพประเภท 2 มากกว่าเดิมและสามารถนำเงินกองทุน
สงเคราะห์ไปจัดหาผลประโยชน์ได้ โดยอาจจะให้ได้รับใบอนุญาต กุ๊ยมไปพัฒนา
กิจการโรงเรียนได้ด้วย (มงคด ศรีไพรวรรณ 2525 : 6-8)

ในค่านโยบายของรัฐบาลที่แถลงต่อสภาได้ให้การส่งเสริมสนับสนุน
โรงเรียนเอกชนมากขึ้นตามลำดับในช่วงระยะเวลาระหว่าง พ.ศ. 2480 ถึง พ.ศ.
2501 และในช่วงตั้งแต่ พ.ศ. 2502 ถึงขณะนี้ รัฐบาลได้เริ่มให้ความสำคัญแก่
โรงเรียนของรัฐมากขึ้นตามลำดับ มีผลทำให้เปลี่ยนแปลงไปเน้นการสนับสนุนทาง
ด้านวิชาการมากขึ้น และพยายามลดความช่วยเหลือทางด้านการเงินลงและรัฐ
ส่งเสริมให้เอกชนมีส่วนร่วมเป็นพิเศษในการจัดการศึกษาระดับก่อนประถมศึกษา
ระดับอุดมศึกษา การอาชีวศึกษาและการศึกษานอกโรงเรียน

คณะรัฐมนตรีผู้กำหนดนโยบายในการบริหารประเทศได้มีมติหลายครั้ง
เกี่ยวกับแนวนโยบายการศึกษาเอกชน ที่สำคัญได้แก่

ในรัฐบาลคณะที่ 41 ซึ่งมีพลเอกเกรียงศักดิ์ ชมนันท์ เป็นนายกรัฐมนตรี
และนายแพทย์บุญผสม มาร์ติน เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงศึกษาธิการ คณะรัฐมนตรี
ได้มีมติในคราวประชุม เมื่อวันที่ 31 กรกฎาคม 2522 ให้กระทรวงศึกษาธิการโดย
สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนอนุญาตให้คณะบุคคลและเอกชนจัดตั้งโรงเรียน
เอกชนอาชีวศึกษาเพื่อจัดการเรียนการสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง
(ปวส.) ได้ตั้งแต่ภาคเรียนที่ 2 ของปีการศึกษา 2522 และนับตั้งแต่นั้นมาการ
อาชีวศึกษาของเอกชนระดับ ปวส. ก็ได้ขยายตัวเพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็วคือ ในปี
การศึกษา 2523 มีถึง 31 แห่ง

จากมติของคณะรัฐมนตรีเกี่ยวกับเรื่องนี้ ทำให้มีการเปลี่ยนแปลงแนว
นโยบายเกี่ยวกับการศึกษาเอกชนต่อมาว่า สถาบันอุดมศึกษาเอกชนในสังกัดทบวง
มหาวิทยาลัยจะไม่เปิดสอนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูงขึ้นมาใหม่อีก และ

ที่เบิกสอนอยู่แล้ว ก็จะปรับปรุงให้เป็นหลักสูตรอนุปริญญาและปริญญาตรีขึ้นไป ซึ่งคาดว่าจะดำเนินการได้แล้วเสร็จภายใน 10 ปี สำหรับโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา สังกัดกระทรวงศึกษาธิการก็จะจัดการศึกษาสูงสุดเพียงระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เท่านั้น

ตั้งแต่ปีงบประมาณ 2525 เป็นต้นไป รัฐบาลจะเปิดโอกาสให้เอกชนจัดการศึกษาในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพทั้งในระบบโรงเรียนและนอกระบบ โรงเรียนและการศึกษาอื่น ๆ (กองสถิติและวิเคราะห์ภาวะการศึกษา คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 : 7-13)

2.3 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

ในปีการศึกษา 2526 มีจำนวนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการทั้งสิ้น 350 โรงเรียน มีจำนวนครูทั้งหมด 10,772 คน และจำนวนนักเรียนทั้งหมด 275,025 คน สถานที่และบริเวณที่ตั้งสถานศึกษา จะต้องมีเนื้อที่ตามที่กำหนดในกฎหมาย เช่น ระดับอาชีวศึกษาสาขาเกษตรกรรม ต้องไม่น้อยกว่า 100 ไร่ สาขาช่างอุตสาหกรรมต้องไม่น้อยกว่า 2 ไร่ และสาขาธุรกิจและอื่น ๆ ต้องไม่น้อยกว่า $1\frac{1}{2}$ ไร่ เป็นต้น นอกจากนี้สถานศึกษาจะต้องมีสนาม อาคารเรียน อาคารฝึกงาน จำนวนและขนาดของห้องเรียน ห้องประกอบ และอุปกรณ์การเรียนการสอน ฯลฯ ตามที่กำหนดด้วย

และในแผนพัฒนาการศึกษาแห่งชาติ ฉบับที่ 5 พ.ศ. 2525-2529 ก็ได้พยายามกำหนดสัดส่วนจำนวนผู้เรียนของสถานศึกษาเอกชนกับของรัฐเอาไว้ โดยเฉพาะในระดับอาชีวศึกษา พบว่าสัดส่วนของนักเรียนในภาครัฐบาลและเอกชน ในปี พ.ศ. 2525 เป็น 48.7 : 51.3 ในปี พ.ศ. 2526 เป็น 47.9 : 52.1 ในปี พ.ศ. 2527 เป็น 46.7 : 53.3 ในปี พ.ศ. 2528 เป็น 45.2 : 54.8 และในปี พ.ศ. 2529 เป็น 43.8 : 56.2 จะเห็นว่าจำนวนนักเรียนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาจะมากกว่าจำนวนนักเรียนในสถานศึกษาสายอาชีวศึกษาของรัฐมากขึ้นเป็นลำดับด้วย

สถานะทางการเงินของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษานั้น ประสบปัญหาค่า
ดำเนินการในด้านการซื้อวัสดุ ครุภัณฑ์และอุปกรณ์การศึกษา เช่น เครื่องจักร
โรงงาน ฯลฯ มีราคาสูงขึ้น เพราะสภาวะเศรษฐกิจที่ค่าครองชีพสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว
และทางโรงเรียนเอกชนสายอาชีวศึกษาก็ต้องเสียภานำเข้า เช่น เกี่ยวกับการนำเข้า
ของขุรกิจการต่าง ๆ ด้วย (กองสถิติและวิเคราะห์ภาวะการศึกษา คณะกรรมการ
การศึกษาแห่งชาติ 2526 : 33-38)

2.4 สถานภาพและแผนดำเนินงานของสำนักงานคณะกรรมการการ ศึกษาเอกชน

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน มีฐานะ เป็นกรม
สังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ประกอบด้วยคณะกรรมการการศึกษาเอกชน และมี
นาย ชู แสงศักดิ์ เป็นเลขาธิการ มีโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาอยู่ในความ
ควบคุมดูแลทั้งหมด 1,333 โรงเรียน เป็นโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาหลักสูตร
กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 350 โรงเรียน ที่เหลือเป็นโรงเรียนอาชีวศึกษา
หลักสูตรโรงเรียนจำนวน 983 โรง

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ประกอบด้วย หน่วยงานที่มี
ฐานะเทียบเท่ากรม 5 หน่วยคือ สำนักงานเลขานุการกรม กองสถานศึกษา
เอกชน กองทะเบียนและสถิติ กองส่งเสริมและอุดหนุน และกองควบคุมและติดตาม
การปฏิบัติงาน ที่มีหน้าที่โดยตรงในการควบคุมดูแลโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา
หลักสูตรกระทรวงศึกษาธิการ แบ่งเป็น 3 ฝ่าย คือ ฝ่ายธุรการและเอกสาร
การพิมพ์ ฝ่ายสถานศึกษาโรงเรียนอาชีวศึกษา ฝ่ายควบคุมและนิเทศโรงเรียน
อาชีวศึกษา และฝ่ายวิชาการ บุคลากรที่ทำหน้าที่รับผิดชอบโดยตรงเกี่ยวกับ
โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาทั้งสองหลักสูตร มีจำนวนทั้งสิ้น 49 อัตรา

โครงการที่เกี่ยวข้องกับโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาของสำนักงาน
คณะกรรมการการศึกษาเอกชน ประจำปีงบประมาณ 2527 มีดังนี้

1. โครงการอบรมค่านิเทศการให้แก่ครู ครูใหญ่ เจ้าหน้าที่และผู้บริหาร โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ใช้งบดำเนินการ 680,000 บาท
2. โครงการจัดทำเอกสารประกอบหลักสูตรและสื่อการเรียนการสอน ใช้งบดำเนินการ 150,000 บาท
3. โครงการตรวจนิเทศและติดตามผลการจัดการศึกษา ใช้งบดำเนินการ 680,000 บาท
4. โครงการส่งเสริมกิจกรรมทางจริยธรรม ศิลปะและพหุนามัย ใช้งบดำเนินการ 60,000 บาท
5. โครงการประชุมสัมมนาครู และผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ใช้งบดำเนินการ 30,000 บาท
6. โครงการประเมินคุณภาพโรงเรียนเอกชนหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ ใช้งบดำเนินการ 590,000 บาท (สำนักงบประมาณ 2526 : 779-792)

2.5 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

จำนวนครูในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ปีการศึกษา 2526 มีทั้งสิ้น 10,772 คน ซึ่งอยู่ภายใต้ทั้งกฎหมายทางการศึกษา ได้แก่พระราชบัญญัติโรงเรียนเอกชน และกฎหมายแรงงาน ฉะนั้นจึงได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายแรงงาน เช่น ในเรื่องเวลาทำงาน เวลาพัก วันหยุด วันลา ค่าจ้าง ค่าล่วงเวลา ค่าทำงานในวันหยุด สวัสดิการ ค่าชดเชย เป็นต้น และรัฐยังส่งเสริมและช่วยเหลือครู ในด้านต่าง ๆ เช่น

การให้เงินสงเคราะห์ตามส่วนที่รัฐบาลจัดสรรเข้าในกองทุนสงเคราะห์การสมทบเงินเข้ากองทุนสงเคราะห์ระหว่างรัฐ : ผู้รับใบอนุญาต : ครู เท่ากับ 6 : 3 : 3 ในปี พ.ศ. 2525 กองทุนนี้มีเงินอยู่ประมาณ 800 ล้านบาท และกระทรวงศึกษาธิการได้ใช้คอกผลซึ่งเกิดจากการฝากไว้กับธนาคารกรุงไทยและธนาคารออมสินในการให้การสงเคราะห์แก่ครูใหญ่และครู รวมทั้งคุ้มครองสิทธิการลาและบุตรที่ควมเมื่อเจ็บป่วย(หรือคลอดบุตร) เป็นคนไข้ของโรงพยาบาล

หรือสถานพยาบาล นอกจากนี้ยังจ่ายให้แก่ครูใหญ่และครูเป็นเงินทุนเลี้ยงชีพ 2 (เท่ากับจำนวนเงินที่ทั้ง 2 ฝ่ายจ่ายสมทบเฉพาะเงินในส่วนที่เป็นของครูใหญ่หรือครูผู้นั้นด้วย) ทั้งนี้ครูใหญ่และครูผู้นั้นจะต้องส่งเงินสมทบกองทุนมาแล้วครบ 5 ปี หรือออกจากงานเพราะโรงเรียนล้มเลิกกิจการหรือเจ็บป่วยทุพพลภาพและหากออกจากการเป็นครูใหญ่หรือครูก่อนครบเวลา 5 ปี ดังกล่าวก็จะได้เพียงเงินทุนเลี้ยงชีพ 1 (เท่ากับจำนวนเงินที่ครูใหญ่หรือครูผู้นั้นจ่ายสมทบรวมทั้งดอกเบี้ยของเงินที่ครูใหญ่หรือครูผู้นั้นจ่ายสมทบ)

นอกจากนี้ ครูยังได้รับการช่วยเหลือประการอื่น ๆ อีก เช่น การได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์ การได้รับการผ่อนผันเข้ารับราชการทหาร และการได้รับสิทธิในการศึกษาต่อ เป็นต้น

ปัญหาและอุปสรรคของครู มีโดยสรุปดังนี้ โดยทั่วไปแล้วครูมีรายได้ต่ำ ทำให้ขวัญและกำลังใจในการปฏิบัติงานไม่ดีเท่าที่ควร และสวัสดิการของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาไม่เท่ากับครูในสถานศึกษาของรัฐและชาครุที่มีวุฒิสองรวมทั้งอัตราค่าเช่าออกของครูค่อนข้างสูงซึ่งมีผลกระทบต่อการเรียนการสอน รวมตลอดถึงคุณภาพและมาตรฐานการศึกษา นอกจากนี้การบรรจุครูของโรงเรียนรัฐบาลกระทำอยู่ตลอดปีทำให้เกิดปัญหาครูโรงเรียนเอกชนออกกระหว่างปีการศึกษา (กองสถิติและวิเคราะห์ภาวะการศึกษา คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2526 : 19, 38)

2.6 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

โรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ได้เปิดสอนตามหลักสูตรของกระทรวงศึกษาธิการทั้ง 5 ประเภทวิชา คือ เกษตรกรรม อุตสาหกรรม คนกรรม พาณิชยกรรม และศิลปหัตถกรรม และเปิดสอนทั้ง 3 หลักสูตร คือ ประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) ประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิค (ปวท.) และประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.)

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพ (ปวช.) เป็นหลักสูตรวิชาชีพ 3 ปี ซึ่งจบในตัวเองให้เลือกรเรียนได้อย่างกว้างขวาง โดยรับจากผู้สำเร็จระดับมัธยมศึกษาตอนต้นหรือเทียบเท่า เพื่อให้ประกอบอาชีพโดยตรง จำนวนหน่วยกิตตลอดหลักสูตร

ให้ถือตามแผนการเรียนของแต่ละประเภทและสาขาวิชาที่กำหนดไว้ซึ่งสอดคล้องกับเวลาเรียนไม่ต่ำกว่า 4,800 คาบ (คาบละ 50 นาที) และเรียนภาคทฤษฎีเป็นเวลา 20 คาบต่อ 1 ภาคเรียน และภาคปฏิบัติเป็นเวลา 40-60 คาบต่อ 1 ภาคเรียน

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพเทคนิคเป็นหลักสูตร 2 ปี ต่อเนื่องจากหลักสูตรประโยคมัธยมศึกษาตอนปลาย และเน้นหนักในเนื้อหาวิชาชีพและมีความยืดหยุ่นพอที่จะให้นักเรียนเลือกเรียนตามความถนัด และความสนใจของตนเพื่อนำไปประกอบอาชีพได้ รวมทั้งให้ความสำคัญต่อประสบการณ์การทำงาน ฝึกงานและการศึกษาหาความรู้ด้วยตนเองของนักศึกษา โดยยอมให้เทียบหน่วยกิตได้ถึงร้อยละ 50 ของหลักสูตร โดยผู้สำเร็จการศึกษาตามหลักสูตรต้องได้จำนวนหน่วยกิตครบตามที่กำหนดไว้ในแต่ละประเภทวิชา คือ ประเภทวิชาบริหารธุรกิจ เท่ากับ 100 หน่วยกิต และประเภทวิชาอุตสาหกรรม เท่ากับ 80 หน่วยกิต

หลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นสูง (ปวส.) เป็นหลักสูตร 2 ปี โดยรับจากผู้สำเร็จประกาศนียบัตรวิชาชีพในประเภทวิชาต่าง ๆ เพื่อเข้าศึกษาต่อในประเภทวิชานั้น โดยที่ผู้สำเร็จจะจบหลักสูตรได้ต้องเรียนและสอบได้จำนวนหน่วยกิตทั้งสิ้นอย่างน้อย 80 หน่วยกิต เป็นเวลาไม่น้อยกว่า 4 ภาคเรียน และผ่านการฝึกงานนอกสถานที่เป็นเวลา 6-8 สัปดาห์

เนื่องจากระบบการกำหนดอัตราเงินเดือน โดยนับจำนวนปีที่ศึกษาตามหลักสูตรเป็นเกณฑ์ เช่นหลักสูตรประกาศนียบัตรวิชาชีพทุกสาขาวิชาที่กำหนดไว้ 3 ปี เท่ากันหมด ทำให้มีการบรรจุวิชาต่าง ๆ ที่ไม่เกี่ยวเนื่องกันเข้าไว้ในหลักสูตรเพื่อจะรวมให้ได้ครบตามจำนวนปีที่กำหนดไว้ ซึ่งหลักสูตรอื่น ๆ ก็เป็นไปในทำนองเดียวกันนี้

นอกจากนี้การพัฒนาหลักสูตรอาชีพศึกษาคู่เหมือนจะเลียนแบบการจัดการศึกษาในมหาวิทยาลัย อาทิเช่น ระบบภาคเรียนและระบบหน่วยกิต วิชาหลัก ตามหลักสูตร ถูกขอยเป็นวิชาย่อยหลายวิชาเพื่อให้มีจำนวนวิชาครบตามหลักสูตร จึงพบบ่อยครั้งว่าเนื้อหาทางวิชาเป็นความชำนาญพิเศษและยากเกินกว่าจะจัดสอนในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ(ปวช.) และแม้ว่าการเรียนวิชาชีพในชั้นเรียนจะใช้เวลาประมาณร้อยละ 75

ของเวลาเรียนทั้งหมดและมีภาคปฏิบัติมากกว่าทฤษฎี แต่การสอนภาคปฏิบัติจะเป็นการ
 สาธิตใหญ่ในห้องปฏิบัติการมากกว่าการฝึกให้นักเรียนปฏิบัติเอง และในบางครั้งเนื่อง
 ด้วยอุปกรณ์ไม่พอชั่วโมงภาคปฏิบัติได้เปลี่ยนมาเป็นบรรยาย (เจื้อจันท์ จงสถิตอยู่
 และอุไรวรรณ แสงหิรัญ 2525 : 43-44)

2.7 คุณภาพของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

เป้าหมายของการจัดอาชีวศึกษาคือการทำให้คนสามารถทำงานได้และ
 งานนั้น ๆ ต้องเป็นงานที่ต้องฝึกและต้องศึกษา ดังนั้นผู้จบการศึกษาจึงควรต้อง ทำเป็น
 คิดเป็น ทั้งคิดเตรียมงาน คิคราคาและคิดได้ว่าทำอย่างไรจึงจะสามารถทำงานได้เสร็จ
 ทันเวลาและถูกต้องตามกำหนดขนาดและใคคุณภาพ ดังนั้นตลาดแรงงานจึงต้องการนักเรียน
 ที่มีฝีมือและความชำนาญภาคปฏิบัติ มีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ มีความรับผิดชอบในการ
 ทำงาน และมีความรู้ภาคทฤษฎีที่เป็นประการสำคัญ และต้องประกอบด้วยมีความขยัน
 หมั่นเพียร มีความซื่อสัตย์สุจริต มีระเบียบวินัยดี มีการตัดสินใจและแก้ปัญหาได้ และมี
 มนุษยสัมพันธ์ดี (ชงชัย สุวัฒน์เมฆินทร์ ม.ป.ป. : 4) แต่อย่างไรก็ตาม คุณภาพของ
 นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา มีทั้งสูงกว่าและต่ำกว่า
 โรงเรียนรัฐบาล ทั้งขึ้นอยู่กับมาตรฐานและความพร้อมของแต่ละโรงเรียน

อนึ่งปัญหานักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาก่อปัญหาทะเลาะวิวาทนั้น
 สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (2525 : 49) กล่าวว่าควรมีการจัดประชุม
 ผู้บริหารโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาเพื่อแก้ปัญหานักเรียนทะเลาะวิวาทกันเนื่องจาก
 โรงเรียนจัดการเรียนการสอนไม่ครบตามเวลาที่หลักสูตรกำหนด เพราะไม่มีครูวิชาชีพ
 หรือมีอุปกรณ์การเรียนการสอนไม่พร้อม

3. การวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา

ผู้วิจัยได้ค้นคว้าการวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาเอกชนสายอาชีวศึกษา
 พบว่ามีเรื่องที่เกี่ยวข้อง 11 เรื่อง ในด้านต่าง ๆ ดังนี้

3.1 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จำนวน 1 เรื่อง

- 3.2 สถานภาพของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน จำนวน
2 เรื่อง
- 3.3 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จำนวน 2 เรื่อง
- 3.4 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จำนวน
1 เรื่อง
- 3.5 คุณภาพของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา จำนวน 5 เรื่อง

3.1 สถานภาพของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

เนื่องจากโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาได้เพิ่มการรับนักเรียนมากขึ้นในสาขาพาณิชยกรรมเพราะลงทุนน้อยทำให้จำนวนนักเรียนอาชีวศึกษาสาขาพาณิชยกรรมในภาคเอกชนต่อภาครัฐบาล เป็นสัดส่วน 78 : 22 (คณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ 2525 : 42) จึงเกิดปัญหาเรื่องคุณภาพของโรงเรียน ดังนั้นสภาวิชาชีพ (2521 : บทคัดย่อ) จึงได้สร้างแบบประเมินโรงเรียนอาชีวศึกษา แผนกพาณิชยกรรม ที่ครอบคลุมลักษณะที่เป็นคุณภาพที่ดีของโรงเรียน 5 ประการ คือ โปรแกรมการศึกษา อาคารสถานที่และอุปกรณ์ โปรแกรมการจัดกิจกรรมนักเรียน สวัสดิการและบริการ โรงเรียนรวมทั้งการบริหารเป็นประการสุดท้าย ประกอบด้วยข้อกระทงที่มุ่งว่าคุณวิชามีความเห็นตรงกันว่าใช่ได้ ร้อยละ 80 ขึ้นไป และมีค่าอำนาจจำแนกที่ระดับความเชื่อมั่น .95 มีค่าตั้งแต่ 1.86-16.42 แบบประเมินทั้งชุดมีค่าความเที่ยง 0.98 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการจัด เท่ากับ 14.52

3.2 สถานภาพและแผนดำเนินการของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน (สช.)

เนื่องจากสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนเป็นหน่วยงานที่ส่งเสริม ควบคุมและติดตามการปฏิบัติงานของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ดังนั้น โภคา โภคผล (2523 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาทัศนะเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชนตามที่ปฏิบัติจริงและตามที่ผู้บริหารและครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาต้องการ ผลการวิจัยพบว่า ทัศนะของผู้บริหารกับครู

มีความเห็นสอดคล้องกันว่าการปฏิบัติงานของสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน เกี่ยวกับการบริหารการศึกษาในโรงเรียนเอกชนสายอาชีวศึกษาตามที่ปฏิบัติจริง ด้านงานวิชาการ งานบุคลากร งานกิจการนักเรียน งานด้านความสัมพันธ์กับชุมชน งานธุรการ การเงินและงานบริหารต่ำกว่าปานกลางและมีความต้องการให้การปฏิบัติงานในด้านต่าง ๆ สูงกว่าเกณฑ์ปานกลางในด้านกรณีเทศการศึกษานั้น ธิดา ทอวัฒนกุล (2525 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษารายงานกรณีเทศการศึกษาในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา หลักสูตร ปวช. ผลการวิจัยพบว่า ครูใหญ่ ครูวิชาชีพและครูวิชาสามัญ ในประเภทเกษตรกรรม พาณิชยกรรมและศิลปหัตถกรรมมีความเห็นว่า ต้องการกรณีเทศการศึกษาโดยสำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน ^{ให้ดำเนินการ} ด้าน คือ กรณีเทศการสอน พัฒนาหลักสูตร พัฒนาคณาจารย์ การจัดบริการและส่งเสริมทางการศึกษาและวางแผน วิจัยและประเมินในระดับมาก ส่วนในประเภทวิชาอุตสาหกรรมนั้น มีความต้องการในระดับมากทุกด้าน ^{ให้ดำเนินการ} ยกเว้นการวางแผนวิจัยและประเมินผล

3.3 สถานภาพของครูโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

วรรณิ วงศ์ศรีภูริเทศ (2517 : บทคัดย่อ) ได้สำรวจด้านการเรียนการสอนวิชาคณิตศาสตร์ ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายสายอาชีพ โรงเรียนพาณิชยการราชดำเนิน ปีการศึกษา 2516 ผลการวิจัยพบว่า ครูคณิตศาสตร์ทุกคนมีวุฒิทางครูสอนด้วยความสมัครใจ มีประสบการณ์การสอนพอสมควร มีการเตรียมการสอนเป็นบางครั้ง ใช้วิธีสอนโดยการอธิบายยกตัวอย่าง สอนให้รู้จักแก้ปัญหา เราให้เกิดความสนใจ จัดให้มีการสอบแข่งขันทางคณิตศาสตร์ วิธีวัดและประเมินผลการเรียนใช้แบบทดสอบและผลการสอบของนักเรียน นักเรียนส่วนมากมีทัศนคติที่ดีต่อวิชาคณิตศาสตร์ เห็นว่าตนเองมีความรู้อยู่ในขั้นพอใช้ ชอบเรียนวิชาสถิติมากที่สุดและชอบเรียนวิชาตรีโกณมิติที่น้อยที่สุด นักเรียนส่วนมากต้องการให้ครูบอกกฎเกณฑ์พร้อมทั้งยกตัวอย่างให้นักเรียนดูก่อนและ ชวน เทียวกุล (2521 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาขวัญในการปฏิบัติงานของครูในโรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษา ผลการวิจัยพบว่า ครูที่ทำหน้าที่บริหารและสอนมีระดับขวัญสูงกว่าครูที่สอนแต่เพียงอย่างเดียว และขวัญในการปฏิบัติงานของครู โรงเรียนราษฎร์อาชีวศึกษาอยู่ในระดับปานกลาง

3.4 การจัดการเรียนการสอนในโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

งานวิชาการภายในโรงเรียนชั้น วิชาสามัญ ศักดิ์ชนะพงษ์ (2525 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาความคิดเห็นของผู้บริหารและครู เกี่ยวกับการบริหารงาน วิชาการของโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาในภาคตะวันออกเฉียงเหนือ ผลการวิจัย พบว่ามีการปฏิบัติงานวิชาการ ในด้านกระบวนการบริหารงานวิชาการ หลักสูตรและ การนำหลักสูตรไปใช้ในระดับมาก และมีการปฏิบัติงานวิชาการในด้านการใช้แหล่ง ความรู้ในท้องถิ่นในระดับน้อย ส่วนในด้านการดำเนินการสอน วัสดุอุปกรณ์การสอน และห้องสมุด การนิเทศการสอน กิจกรรมเสริมหลักสูตร แนะนำ วัดและประเมินผล นั้น ผู้บริหารมีความเห็นว่ามี การปฏิบัติในระดับมากแต่ครูผู้สอนมีความเห็นขัดแย้งว่ามี การปฏิบัติในระดับน้อย ส่วนในด้านการศึกษาปัญหาและอุปสรรคในการปฏิบัติงาน วิชาการพบว่าส่วนใหญ่มีปัญหาอยู่ในระดับน้อยถึงน้อยที่สุด ปัญหาที่พบคือ ครูไม่มีโอกาส เข้ารับการอบรมทางวิชาการ ซาคตำราเรียนและหนังสือประกอบการค้นคว้า ซาค ผู้แนะนำช่วยเหลืองานด้านวิชาการ โรงเรียนจัดชั่วโมงสอนให้ครูมากเกินไป ผู้ปกครองไม่เอาใจใส่การเรียนของนักเรียนพื้นฐานการศึกษาเดิมของนักเรียนอยู่ใน แถบที่ต่ำและปัญหาครูยึดการสอนเป็นงานชั่วคราว

3.5 คุณภาพของนักเรียนโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา

ประสิทธิ์ พุ่มเพชร (2515 : บทคัดย่อ) ได้ทำการศึกษาและ เปรียบเทียบปัญหาส่วนตัว สังคม การเรียนและความสนใจในอาชีพของนักเรียน ข้างกลบที่ 3 ในโรงเรียนอาชีวศึกษาของรัฐบาลกับโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษา ในเขตนครหลวงกรุงเทพมหานคร ปีการศึกษา 2514 พบว่านักเรียนข้างกลบชั้นปีที่ 3 ของโรงเรียนทั้ง 2 ประเภทมีปัญหาด้านความสนใจในอาชีพมากที่สุด โดยที่นักเรียน โรงเรียนรัฐบาลมีปัญหาด้านส่วนตัวและสังคมมากกว่า ส่วนนักเรียนโรงเรียนเอกชน มีปัญหาด้านการเรียนและความสนใจในอาชีพมากกว่า สุดา ภูรินด (2516 : บทคัดย่อ) ได้สำรวจความต้องการการศึกษาต่อของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 แผนกพาณิชยการ โรงเรียนพาณิชยการราชดำเนิน ปีการศึกษา 2515 ผลการวิจัย พบว่า นักเรียนมีความต้องการศึกษาต่อในระดับอุดมศึกษาเป็นส่วนมากโดยเฉพาะที่ วิทยาลัยเทคนิคกรุงเทพและมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

เอื้อมพร ชำพลจิตร (2518 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาความคิดเห็นของ
 นักเรียนโรงเรียนอุสิตพานิชยการเกี่ยวกับบริการแนะแนวทางการศึกษา ปีการศึกษา
 2517 พบว่าส่วนใหญ่เป็นปัญหาด้านการเรียนและการศึกษาต่อ รองลงมาคือปัญหา
 ส่วนตัว การคบเพื่อนและการปรับตัวปัญหาครอบครัว ปัญหาด้านการเงินและปัญหา
 เลือกออาชีพ ความต้องการในการจัดบริการแนะแนวคือ ต้องการด้านการศึกษาใน
 ปัจจุบันและการศึกษาต่อ ป้ายนิเทศ การจัดแสดงนิทรรศการและกิจกรรมเสริม
 หลักสูตรต่าง ๆ ด้านวิชาการ การจัดประชุมนักเรียนและผู้ปกครอง การจัด
 ทัศนศึกษาวิชาชีพและการฝึกงานตามสถานประกอบการ ต่อมาคณาจารย์แผนกวิชา
 บริหารการศึกษา คณะครุศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย (2521 : 1-15)
 ทำการศึกษาปัญหาการบริหารงานของโรงเรียนเอกชนในกรุงเทพ การติดตามผล
 นักเรียนที่สำเร็จการศึกษาระดับอาชีวศึกษา พบว่า โรงเรียนอาชีวศึกษา 19 แห่ง
 เป็นโรงเรียนที่เปิดสอนแผนกพาณิชยการ 14 แห่ง เปิดสอนช่างอุตสาหกรรม 4 แห่ง
 และเปิดสอนแผนกช่างสำรวจ 1 แห่ง โดยที่โรงเรียนทั้งหมดมีแผนกแนะแนว
 ทั้งสิ้น 8 โรงเรียน จากการติดตามผลโรงเรียนเอกชนอาชีวศึกษาหลักสูตร
 กระทรวงศึกษาธิการ จำนวน 2 โรงเรียนตั้งแต่ปีการศึกษา 2515-2519 พบว่า
 นักเรียนศึกษาต่อมากที่สุดในปี พ.ศ.2519 และน้อยที่สุดในปี 2515 มีผู้ว่างงาน
 มากที่สุดในปี พ.ศ.2513 และน้อยที่สุดในปี พ.ศ.2517 และมีผู้ประกอบอาชีพ
 ตรงกับสาขาที่เรียนมากที่สุดในปี พ.ศ.2515 และน้อยที่สุดในปี พ.ศ. 2518
 ต่อมาในปี พ.ศ.2522 ศศิธร สิงหะชาติ (2523 : บทคัดย่อ) ได้ติดตามผล
 นักเรียนที่สำเร็จอาชีวศึกษา (ม.ศ.6) จากโรงเรียนเอกชน พบว่ามีผู้ศึกษาต่อ
 ร้อยละ 42.72 ประกอบอาชีพร้อยละ 32.32 ศึกษาต่อและประกอบอาชีพร้อยละ
 11.11 และว่างงานร้อยละ 9.85 โดยที่ผู้สำเร็จการศึกษาประกอบอาชีพรับ
 ราชการร้อยละ 39.54 รัฐวิสาหกิจร้อยละ 12.79 บริษัทห้างร้านเอกชน
 ร้อยละ 43.60 และทำงานส่วนตัวร้อยละ 4.07 ผู้ประกอบอาชีพที่สำเร็จ
 แผนกพาณิชยการ มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 1,300 บาท แผนกวิชาช่างอุตสาหกรรม
 มีรายได้เฉลี่ยเดือนละ 1,315 บาท และแผนกวิชาศิลปกรรมมีรายได้เฉลี่ย

เดือนละ 1,517 บาท ผู้สำเร็จการศึกษาทำงานตรงตามสาขาที่เรียนมาร้อยละ 59.30 และผู้บังคับบัญชาหรือนายจ้างมีความเห็นว่าผู้สำเร็จการศึกษาในแต่ละรุ่น มีความสามารถในการปฏิบัติวิชาชีพไม่แตกต่างกัน

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย